

Arrest

nr. 187 765 van 30 mei 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. ISENBAERT, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 januari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.01.2015 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat betreft het feit dat de minderjarige dochter, S.R.O. (...), in België geboren is; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat de scholing van de minderjarige dochter, S.R.O. (...), betreft, dient er opgemerkt te worden dat zij jonger is dan 6 jaar en bijgevolg nog niet school- en/of leerplichtig is in België (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916).

Het feit dat de nu meerderjarige dochter, S.R.M.L. (...), hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de nu meerderjarige dochter geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Sinds 24.04.2009 vindt deze scholing trouwens plaats in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het nu meerderjarig kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Verder verklaart de heer D.S. (...) dat het indienen van een aanvraag volgens de gebruikelijke procedure een bijzondere financiële last zou betekenen. Echter, het staat betrokkenen vrij om hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige financiële steun te verkrijgen voor een terugreis.

Ook lijkt het zeer onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf. Aangezien de heer D.S. (...) beweert van oktober 2008 in België te verblijven, kunnen we dus stellen dat hij ruim 34 jaar in Brazilië heeft verbleven en bijgevolg kunnen zijn verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst.

Verder dient er opgemerkt te worden dat er inzake de regularisatieaanvraag art. 9bis d.d. 16.01.2015 van mevrouw C.R.S.C. (...) (ov: xxx), echtgenote van de heer D.S. (...) en moeder van de kinderen, eveneens op 20.04.2015 een onontvankelijke beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Bijgevolg is het art. 8 van het EVRM hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).

De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven reeds 5 jaar in België, hebben in België sociale banden gecreëerd, zijn volledig geïntegreerd, huren een appartement, leggen getuigenverklaringen voor en dat de heer D.S. (...) op intensieve wijze de cursus Nederlands volgt) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In haar verzoekschrift betoogt de verzoekende partij als volgt:

“C. MIDDELEN – TEN GRONDE

7.

Artikel 9 van de wet van 15 december 1980 bepaalt het volgende : ' behoudens de in een internationaal verdrag in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen moet deze machtiging om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland

Artikel 9 bis voorziet echter een uitzondering op de door artikel 9 vastgelegde regel door het volgende t bepalen ' in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

Verzoeker, de heer L.O.I.D.S. (...) vraagt de machtiging om in België te mogen verblijven met zijn gezin op grond van het hoger vermeld artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 , het Europees Verdrag van de rechten van de Mens, de beginselen van behoorlijk bestuur en de algemene rechtsbeginselen.

Voor een ontvankelijke 9bis aanvraag dient verzoeker ' buitengewone omstandigheden ' aan te tonen waarom hij geen aanvraag om in België te mogen verblijven kan indienen vanuit zijn land van herkomst.

Dit zijn dus omstandigheden waardoor het ' onmogelijk of bijzonder moeilijk ' is om een verblijfaanvraag voor België in te dienen volgende de gewone procédure voor een verblijf van meer dan 3 maanden d.w.z. vanuit het buitenland alvorens naar België te komen.

8.

Volledig ten onrechte heeft de tegenpartij de door verzoeker buitengewone omstandigheden niet aanvaard en verworpen.

De tegenpartij verliest uit het oog dat elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonderlijk moeilijk maakt kan worden gekwalificeerd als een ' buitengewone omstandigheid

Verzoeker laat de ' volgende omstandigheden' gelden die het bijzonder moeilijk maken om naar het land van herkomst terug te keren.

8.1.

Vooreerst heeft het indienen van een aanvraag in het land van herkomst voor gevolg dat zijn beide dochters een schooljaar verliezen , en het verlies van een schooljaar voor de kinderen werd aanvaard als, een ' buitengewone omstandigheid Maar er is meer het niet volgen van de lessen is een inbreuk zijn op de schoolplicht van de kinderen dat een wettelijke verplichting is. Uit het dossier van aanvrager blijkt duidelijk dat de beide kinderen steeds regelmatig de lessen volgen en hebben gevolgd.

8.2.

Verder zou het indienen van een aanvraag volgens de gebruikelijke procédure voor verzoeker een bijzondere financiële last betekenen , aankoop van vliegtuigbiljetten, verblijf ter plaatse daar het gezin noch familieleden noch vrienden in Brazilië heeft in Brazil, het centrum van het gezin en hun leve bevindt zich in België, zodat een terugkeer naar Brazilië onmogelijk is.

9.

Het recht op verblijf en het recht op respect voor privé- en familielevens is voorzien door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

10.

Het past de aanvraag te benaderen vanuit praktisch oogpunt, en de negatieve omstandigheden in aanmerking te nemen dewelke gepaard gaan met een eventuele verplichte terugkeer naar het land van herkomst dat niet alleen bijzonder moeilijk is maar eveneens een nefaste invloed heeft op het leven van het gezin in België met onder meer het verlies van vriendschappelijke en professionele contacten.

In fine , verblijft het gezin van verzoeker op het ogenblik van de aanvraag reeds 5 jaar ononderbroken in België (sedert 1 december 2008 - cfr ondertekende huurovereenkomst).

Het dossier van verzoeker dat bestaat uit verschillende getuigschriften staat dat hij en zijn gezin in België sociale banden hebben gecreëerd , het gezin is volledig geïntegreerd in België en heeft geen banden meer met het land van herkomst.

Verzoeker heeft en volgt nog steeds een taalcursus Nederlands, het gezin en de kinderen hebben kennis van één van de beide landstalen zoals voortvloeit uit de schoolgetuigschriften.

11.

Wat betreft de grond van de aanvraag wordt er door de Raad van State aanvaard dat de elementen en argumentatie die worden ingeroepen om de onmogelijkheid tot terugkeer te verrechtvaardigen op basis van de uitzonderlijke en humanitaire omstandigheden, tevens als argumenten in aanmerking kunnen worden om de gegrondheid van de aanvraag te staven.

In fine , verblijft het gezin van verzoekster op het ogenblik van de aanvraag reeds 5 jaar ononderbroken in België (sedert 1 december 2008 - cfr ondertekende huurovereenkomst).

Het dossier van verzoekster en haar echtgenoot dat bestaat uit verschillende getuigschriften staat dat zij en hun gezin in België sociale banden hebben gecreëerd , het gezin is volledig geïntegreerd in België en heeft geen banden meer met het land van herkomst.

De echtgenoot van verzoekster heeft en volgt nog steeds een taalcursus Nederlands, het gezin en de kinderen hebben kennis van één van de beide landstalen zoals voortvloeit uit de schoolgetuigschriften.

12.

Wat betreft de grond van de aanvraag wordt er door de Raad van State aanvaard dat de elementen en argumentatie die worden ingeroepen om de onmogelijkheid tot terugkeer te verrechtvaardigen op basis van de uitzonderlijke en humanitaire omstandigheden, tevens als argumenten in aanmerking kunnen worden om de gegrondheid van de aanvraag te staven.

Verzoekster herneemt de elementen ontwikkeld hier boven om zijn vraag ten gronde te staven.

13.

Verzoekster vordert voor haar en het gezin om hen het voordeel van de regularisatie van hun verblijf toe te staan, en zij behoudt zich het recht voor om bijkomende /nieuwe middelen te ontwikkelen in de loop van de rechtspleging."

2.2. In zoverre uit de uiteenzetting 'middelen – ten gronde' in het verzoekschrift, namelijk waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij ten onrechte de door haar aangevoerde buitengewone omstandigheden niet aanvaardt en dat zij uit het oog verliest dat elke omstandigheid of het geheel van de omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt kan worden gekwalificeerd als buitengewone omstandigheid, het aanvoeren van een schending van de materiële motiveringsplicht kan worden afgeleid, wijst de Raad er op dat het bij de beoordeling van de materiële motivering niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening

van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.2.1. De verzoekende partij is van mening dat de verwerende partij uit het oog verliest dat elke omstandigheid of het geheel van de omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt kan worden gekwalificeerd als buitengewone omstandigheid. Echter blijkt dit geenszins uit de motieven van de bestreden beslissing.

De verwerende partij motiveert betreffende alle aangehaalde elementen *“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Daarnaast motiveert de verwerende partij waarom zij van oordeel is dat elk van de door de verzoekende partij aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormt.

Betreffende de scholing van de minderjarige dochter geboren in 2011 motiveert de verwerende partij als volgt:

“Wat betreft het feit dat de minderjarige dochter, S.R.O. (...), in België geboren is; betrokkenen verklaren niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.”

Uit voormeld motief blijkt duidelijk dat de verwerende partij als buitengewone omstandigheden ‘kwalificeert’ die omstandigheden waardoor het zeer moeilijk is om zich naar het herkomstland te begeven om daar een aanvraag tot machtiging in te dienen. Het betoog van de verzoekende partij mist dan ook feitelijke grondslag.

2.2.2. Voorts herhaalt de verzoekende partij de verschillende buitengewone omstandigheden die zij heeft ingeroepen. De Raad stelt vast dat op al deze elementen wordt ingegaan in de bestreden beslissing, minstens dat de verzoekende partij niet aantoonde met welk element de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, waarom de motivering van de bestreden beslissing niet zou volstaan. De Raad benadrukt dat het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing en dat zij de door haar aangehaalde elementen wel als buitengewone omstandigheden beschouwt, niet kan leiden tot de onwettigheid van de bestreden beslissing.

Immers door enkel te blijven volharden in de in de aanvraag opgeworpen elementen als zouden zij een buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, toont de verzoekende partij niet aan dat de beoordeling van de verwerende partij incorrect of kennelijk onredelijk is. Evenmin kan de verzoekende partij er op aansturen dat de Raad zou overgaan tot een herbeoordeling van de aangevoerde elementen. In de mate dat de verzoekende partij met haar kritiek blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid en de elementen uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet herhaalt, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling en deze elementen de Raad immers uit tot een opportuiniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoonde in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onaanvaardbare motivering. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat met enig relevant gegeven uit haar aanvraag ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het betoog van de verzoekende partij laat dan ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. De verzoekende partij wijst ook op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), waarbij de verzoekende partij betoogt dat een eventuele verplichte terugkeer naar het land van herkomst een nefaste invloed heeft op het leven

van het gezin in België met onder meer het verlies van vriendschappelijke en professionele relaties. Zij wijst er ook op dat het gezin op het ogenblik van de aanvraag vijf jaar in België blijft, sociale banden heeft gecreëerd, volledig is geïntegreerd in België en geen banden meer heeft met het land van herkomst, dat zij een taal cursus Nederlands volgt en zij en haar gezin kennis hebben van de beide landstalen.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij betreffende haar gezins- en privéleven enkel herhaalt wat zij in haar aanvraag hieromtrent aanhaalde. Betreffende voormelde in de aanvraag aangevoerde elementen motiveert de verwerende partij *“Verder dient er opgemerkt te worden dat er inzake de regularisatieaanvraag art. 9bis d.d. 16.01.2015 van mevrouw C.R.S.C. (...) (ov: xxx), echtgenote van de heer D.S. (...) en moeder van de kinderen, eveneens op 20.04.2015 een onontvankelijke beslissing met bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen. Bijgevolg is het art. 8 van het EVRM hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrest nr. 135.236 van 22.09.2004).”* Door het louter herhalen in het verzoekschrift van een element uit haar aanvraag, toont de verzoekende partij niet aan dat het antwoord op dit element feitelijk niet correct of kennelijk onredelijk zou zijn. Ook met het louter beweren dat zij geen banden meer heeft met het land van herkomst, toont de verzoekende partij niet aan dat de voormelde motieven van de bestreden beslissing onjuist of kennelijk onredelijk zouden zijn. Gezien de verzoekende partij niet aantoonde dat de beoordeling van een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM bij een terugkeer naar het herkomstland door de verwerende partij onjuist of kennelijk onredelijk zou zijn, toont zij niet aan dat de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM schendt.

2.4. In zoverre uit het verzoekschrift aldus een middel kan worden gedistilleerd, is het middel ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend zeventien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER